

→ panenku pro tisícírukou bohyni Kannon. Každý rok v září shoří všechny obětované panenky v ohni a ženy pak toužebně očekávají, zda Kannon vyslyšela jejich prosby a obdaruje je dítětem.

Další variantou pro relaxaci je palácová zahrada Hama Rikju, jižně od Císařského paláce. Je to snad nejzelenějších pětadvacet tokijských hektarů, kde v 17. století pořádal šógun Tokugawa hony. Celý park je vlastně na ostrově odděleném od města starobylym zděným příkopem. Přístup je sem jen přes jediný most – Nanmon. Uprostřed parku je velké jezírko Šiori, kolem další umělá jezírka, čajovny, můstky, borovice a altány. Park je tichým a klidným místem také díky vstupnímu poplatku, který vyjde v přepočtu na sto korun.

Pěkně se zachoval chrámový areál ve čtvrti Asakusa, kde můžete vidět několik velkých a dobře restaurovaných buddhistických chrámů. Kousek od něj (u stanice metra) je říční přístav, odkud se lze projet vyhlídkovou lodí, takže obojí se dá spojit do půldenního výletu.

## Mléko se tu nepije

Japonská kuchyně (velký rozdíl oproti čínské) málo používá koření a bývá spíše bezchutná než překoreněná. Jediné opravdu drastické koření, se kterým jsem se při svých zkušenostech s japon-



Snímek: Jan Mihaláček

**Skloubení evropského stylu s japonským – to je sídlo premiéra**

skou kuchyní setkal, je nakládání celý zázvor. Na rozdíl od české kuchyně, kde se zázvor používá ve stopovém množství, je takováto dávka pro jemnější jazyky nepřekousnutelná. Také se často vyskytují nevařené ryby a mořské příšery. Kdo není ochoten pozřít syrovou rybu, neměl by se pouštět do samostatných pokusů.

V restauracích lze s výhodou využít toho, že mají ve výkladních skříních plastové atrapy jídel, takže lze podle oka odhadnout, co by vám mohlo chutnat. Ale nedivte se, když to bude chutnat

jinak, než vypadá. Mimochodem, ony nesmírně věrohodné plastové atrapy jídel se prodávají ve čtvrti Asakusa a pro naše představy i vděčné pomůcky pro kanadské žertíky. Já jsem si pár kousků přivezl a mnohé moje návštěvy od té doby dostaly na talíř plastové špičky s gumovým salátem. Že to ale není levné, to platí i zde.

Podstatně levnější než v restauraci můžete něco místního ochutnat na nádražích a v pasážích u stánků, kde prodávají hygienicky dokonalé balené

obědy. Osmdesát procent balíčku je většinou rýže a dvacet procent pak to, co chcete ochutnat. Jako první vhodný objekt k ochutnávání se nabízí „suši“: rolky z kyselé rýže s různým obsahem. Nijak zvlášť chutné, ale někdo v tom najde zalíbení. Na druhém místě se nabízejí husté nudlové polévky „ramen“, a potom by našinci mohly vyhovovat různé smažené speciality.

Pokud chybí odvaha, zajděte k MacDonaldům. Nakonec Teryaki-Burger je taky kousek Japonska. Mléko neexistuje. Japonci prý kromě šikmých očí mají také nějakou odlišnost v metabolismu, takže jim kravské mléko nevyhovuje. Zato kávu mají Japonci zvlášť v oblíbení. Je to (hned po alkoholu) celonárodní závislost. Traduje se, že to zařídila v minulém století brazilská vláda, která poslala do Japonska pár lodí kávy zadarmo „na ochutnání“. Pak už chodily objednávky... Káva se sladí ne cukrem, ale cukerným sirupem baleným v plastových kelímčích jako u nás kávová smetana. Od té doby, kdykoliv vhadzuji do kávy českou nepromokavou kostku cukru, vzpomínám na Japonsko. ●

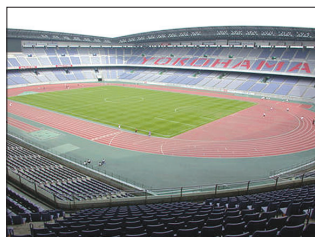
**Tomáš Svoboda**

# Japonsko hostí světový fotbal



**N**agano je zapomenuto! Největší sportovní událostí v historii Japonska je mistrovství světa ve fotbale, které v pátek začalo v Soulu. O pořádání se Japonci totiž dělají ještě s Koreou. Přímě v Tokiu se sice žádný zápas nehraje, ale hned v těsném sousedství leží dvě z hostitelských míst – Jokohama a Saitama. V obou se hraje po třech zápasech v základních skupinách. Saitama pak uvidí ještě semifinále a Jokohama má tu čest hostit finále celého šampionátu 30. června.

Jokohama je druhé největší japonské město, díky skvělému dopravnímu systému lze být autem



na tokijském letišti Haneda nebo v centru hlavního města i za třicet minut. V roce 1997 tu vyrostl největší sportovní stadión v Japonsku – Jokohama International Sports Stadium. Odhaduje se, že finálový zápas uvidí kromě 70

tisíc diváků přímo na stadiónu dvě miliardy lidí u televizi na celém světě.

Prefektura Saitama leží na severním okraji velkého Tokia. Šampionát se odehraje na stadiónu v Urawě, správním sídle prefektury. Do Tokia je to kousek, čtyřicet kilometrů. Stadión v Saitamě byl postaven speciálně pro mistrovství světa, hřiště se otevřelo loni v létě. Kapacita je jen o něco menší než jokohamská – 63 tisíc diváků, jedná se však o největší japonský stadión určený výhradně fotbalu. (dr)

[www.worldcup.com](http://www.worldcup.com)  
<http://fotbal.ihned.cz/>